



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **T. C.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 23. 12. 2013, č. j. JMK 139689/2013, sp. zn. S-JMK 139689/2013/OD/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 12. 2013, č. j. JMK 139689/2013, sp. zn. S-JMK 139689/2013/OD/Ib bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Kuřim, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne

18. 11. 2013, č. j. MK/17999/13/OD, sp. zn. S-MK/1721/13/OD/48, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila tím, že dne 14. 1. 2013 v 11:05 hod. řídila motorové vozidlo tov. zn., reg. zn., po silnici č. III/6401 v km 4,01, ve směru v obci Při jízdě po přímém úseku silnice se svým vozidlem žalobkyně odbočovala vlevo na místní komunikaci v době, kdy byla předjížděna motorovým vozidlem tov. zn., reg. zn., které řídil řidič L. P., nar., bytem Ke střetu mezi vozidlem, které řídila žalobkyně, a vozidlem řidiče Ptáčka došlo tím způsobem, že řidič Ptáček narazil svým pravým předním rohem vozidla do levého zadního rohu vozidla, které řídila žalobkyně. Po střetu bylo vozidlo žalobkyně odhozeno na zaparkované motorové vozidlo tov. zn., reg. zn., kde pravým zadním rohem vozidla narazilo do levého předního rohu vozidla, které bylo zaparkováno v protisměru jízdy vozidla žalobkyně u pravého okraje vozovky. U obou řidičů byla na místě dopravní nehody provedena orientační dechová zkouška na alkohol přístrojem Dräger s negativním výsledkem. Žalobkyně tedy při jízdě po přímém úseku silnice a následném odbočování vlevo na místní komunikaci ohrozila řidiče jedoucího za ní, přičemž nedbala zvýšené opatrnosti, čímž porušila ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu.

Za spáchaný přestupek byla žalobkyni podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. f) uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Dále byla žalobkyni v souladu s ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 28. 2. 2014 žalobkyně namítá, že tím, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 23. 12. 2013, a téhož dne bylo schváleno a opatřeno podpisem, žalovaný neoprávněně a v rozporu se správním řádem žalobkyni zkrátil lhůtu na řádné doplnění odvolání, jejíž konec připadl až na tento den (23. 12. 2013). Pochybení se podle názoru žalobkyně dopustil i správní orgán prvního stupně, který sice správně žalobkyni vyzval k odstranění vad odvolání, nicméně v rozporu se zákonem nevyčkal uplynutí lhůty a odvolání postoupil odvolacímu orgánu. Žalovaný pochybil rovněž tím, že ve stejné věci, v „prvním odvolacím řízení“ spis ležel v odvolacím řízení téměř šest měsíců a věc nebyla vyřízena bez zbytečných průtahů.

Žalobkyně má za to, že správní orgán prvního stupně v rozporu s právním názorem odvolacího orgánu v dalším řízení neodstranil důvodné pochybnosti ohledně dostatečně zjištěného skutkového stavu a ani nerozhodl ve prospěch žalobkyně. Žalovaný potom porušil

základní zásady správního a přestupkového řízení, když nepostupoval opět ve smyslu ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Pokud se žalovaný snažil pochybení správního orgánu prvního stupně zhojit, upřel žalobkyni právo na odvolání – porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení. Nedostatečným zjištěním skutkového stavu a absencí dokazování (návrh na provedení znaleckého posudku) bylo podle názoru žalobkyně upřeno její právo na obhajobu a spravedlivý proces.

Žalobkyně je přesvědčena, že v průběhu správního řízení nebylo vyvráceno její tvrzení, že příčinou nehody mohlo být jednání druhého řidiče spočívající v nesprávném předjíždění nebo jednání obou účastníků dopravní nehody, stále tak proti sobě stojí dvě verze přednehodového a nehodového děje a bylo nutné vypracovat znalecký posudek. Téhož názoru byl podle názoru žalobkyně i žalovaný, když v „prvním odvolacím řízení“ zavázal správní orgán prvního stupně dalším dokazováním.

Žalobkyně namítá, že dokazování neproběhlo zákonem stanoveným způsobem a správní orgán si neopatrčil dostatek důkazů a podkladů pro rozhodnutí, aby byl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci. Přitom žalobkyně poukázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. 5 Tdo 10/2008.

Z uvedených důvodů má žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobkyně:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 14. 4. 2014 k námitce, že žalobkyni nebyla zachována lhůta pro doplnění odvolání, uvedl, že žalovaný obdržel spisový materiál dne 9. 12. 2013, přičemž vyčkával s rozhodnutím ke konci stanovené lhůty. Doplnění odvolání obdržel dne 20. 12. 2013 prostřednictvím veřejné datové sítě a rozhodnutí bylo vydáno až dne 30. 12. 2013 s odkazem na ust. § 71 odst. 2 správního řádu. Z uvedeného podle názoru žalovaného vyplývá, že žalobkyni byla zachována její lhůta pro doplnění odvolání, navíc žalobkyně nemůže poukazovat na nedodržení lhůty, když stanovenou lhůtu využila a žádné další podání ve věci neučinila. Dále žalovaný uvedl, že podpisem bylo písemné vyhotovení rozhodnutí opatřeno mezi dny 23. 12. 2013 a 30. 12. 2013.

Skutkový stav byl podle názoru žalovaného zjištěn bez důvodných pochybností. Žalovaný zavázal ve svém rozhodnutí ze dne 21. 10. 2013 správní orgán prvního stupně k odstranění důvodných pochybností ve směru ke způsobení dopravní nehody, přičemž tyto důvodné pochybnosti správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 18. 11. 2013 vyčerpávajícím způsobem odstranil. K namítanému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, stejně jako k provedení znaleckého posudku a k neprovedení ústnímu jednání se žalovaný vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný doplnil, že předmětem řízení

o přestupku bylo právě porušení povinností na úseku dopravy ze strany žalobkyně, nikoli ze strany druhého účastníka dopravní nehody.

S ohledem na shora uvedené má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu se zákonem, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobkyně především setrvala na žalobní argumentaci. Nad rámec žaloby uvedla, že lze mít za prokázané, že rozhodnutí bylo vyhotoveno již dne 23. 12. 2013, což prokazuje datum vyhotovení na první straně rozhodnutí a obsah spisu. Stejně tak podle jejího názoru obsah spisu jednoznačně prokazuje datum schválení rozhodnutí oprávněnou úřední osobou dne 23. 12. 2013. Žalobkyně dále podotkla, že tvrzení o doručení odůvodnění odvolání veřejnou datovou sítí je nepodložené, neboť tuto skutečnost správní řád nezná a z obsahu spisu vedeného žalovaným, není zřejmé, kdy bylo odůvodnění odvolání předáno odvolacímu orgánu.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, územního odboru Brno - venkov, ze dne 3. 2. 2013, úřední záznamy o podání vysvětlení sepsaných se žalobkyní, s řidičem vozidla panem L. P. a s jeho spolujezdkyní paní M. Š., protokol o nehodě v silničním provozu, plánek dopravní nehody se zakreslením jednotlivých vozidel, náčrtek dopravní nehody, fotodokumentace na CD a výpis z evidenční karty řidiče na jméno žalobkyně.

Dne 26. 2. 2013 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 13. 3. 2013 v 09:00 hod. Ústní jednání proběhlo dne 13. 3. 2013 za přítomnosti žalobkyně a v jeho průběhu bylo provedeno dokazování čtením listinných důkazů. V průběhu ústního jednání správní orgán prvního stupně rovněž provedl výslech svědků – řidiče druhého vozidla L. P. a jeho spolujezdkyně M. Š.

Dne 25. 3. 2013 správní orgán prvního stupně provedl na návrh žalobkyně výslech svědkyně Marie Cupalové – tchyně žalobkyně.

Dne 2. 4. 2013 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. j. MK/4323/13/OD, sp. zn. S-MK/1721/13/OD/48, proti němuž podala žalobkyně včasné odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 10. 2013, č. j. JMK 49236/2013, sp. zn. S-JMK 49236/2013/OD/Ib bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 4. 2013 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Správní orgán prvního stupně ve věci opětovně rozhodl rozhodnutím ze dne 18. 11. 2013, č. j. MK/17999/13/OD, sp. zn. S-MK/1721/13/OD/48, proti němuž podala

žalobkyně včasné blanketní odvolání. Usnesením ze dne 4. 12. 2013 a výzvou z téhož dne byla žalobkyně vyzvána, aby ve lhůtě 5 kalendářních dnů od doručení doplnila odvolání o chybějící náležitosti.

Dne 6. 12. 2013 správní orgán prvního stupně ve smyslu ust. § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem žalovanému jako odvolacímu orgánu.

Dne 20. 12. 2013 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno odůvodnění odvolání do rozhodnutí o přestupku a téhož dne bylo toto podání žalobkyně zasláno žalovanému.

O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 12. 2013, č. j. JMK 139689/2013, sp. zn. S-JMK 139689/2013/OD/Ib, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Se žalobkyní bylo vedeno řízení pro přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se *fyzická osoba dopustí tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona*, a to za porušení ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že při jízdě po přímém úseku silnice a následném odbočování vlevo na místní komunikaci ohrozila řidiče jedoucího za ní, přičemž nedbala zvýšené opatrnosti.

Námitce, že žalovaný tím, že vydal rozhodnutí dne 23. 12. 2013, zkrátil žalobkyni lhůtu k doplnění odvolání, soud nepřisvědčil. Ze správního spisu vyplývá, že dne 4. 12. 2013 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno blanketní odvolání žalobkyně, přičemž téhož dne správní orgán žalobkyni vyzval k doplnění odvolání ve lhůtě 5 kalendářních dnů od doručení usnesení. Dne 6. 12. 2013 správní orgán prvního stupně předložil odvolání žalobkyně spolu se správním spisem žalovanému k pokračování v řízení o přestupku v odvolacím řízení. Dne 20. 12. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena písemnost nazvaná

„Odůvodnění odvolání do rozhodnutí o přestupku“ a téhož dne správní orgán prvního stupně toto podání přeposlal žalovanému. Dne 30. 12. 2013 bylo podle správního spisu vypraveno rozhodnutí žalovaného datované dnem 23. 12. 2013, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně.

Soud má za to, že postupem správních orgánů žalobkyně nemohla být žádným způsobem zkrácena na svých veřejných subjektivních právech. Lhůta pro doplnění odvolání žalobkyni uplynula dne 23. 12. 2013, rozhodnutí žalovaného však bylo v souladu s ust. § 71 odst. 2 správního řádu, podle něhož je rozhodnutí vydáno předáním stejnopisu k doručení, vydáno až dne 30. 12. 2013. I kdyby soud přisvědčil žalobkyni v tom, že již dne 23. 12. 2013 (toto datum je uvedeno na rozhodnutí) bylo rozhodnutí vyhotoveny a podepsáno, není zřejmé, v čem by byla žalobkyně ve své právní sféře dotčena. Žalobkyně nemůže namítat zkrácení lhůty k doplnění odvolání, když doplněné odvolání správnímu orgánu prvního stupně zaslala již dne 20. 12. 2013, přičemž žádné další podání (do dne 23. 12. 2013, ba ani později) ve věci neučinila. Namítá-li žalobkyně, že ze správních spisů nelze seznat, kdy a zda bylo žalovanému doručeno odůvodnění odvolání, ze správního spisu je zcela zřejmé, že se tak stalo dne 20. 12. 2013. Okamžik doručení odůvodnění odvolání žalovanému však soud nepovažuje za rozhodný, když podstatné je, že námitky žalobkyně obsažené v tomto doplněném odvolání byly žalovaným v rozhodnutí o odvolání zohledněny a řádně vypořádány; nepochybně tak k doručení odůvodnění odvolání došlo před vyhotovením rozhodnutí. Žalobkyně podle názoru soudu nemohla být nijak dotčena na svých právech ani tím, že správní orgán prvního stupně postoupil odvolání odvolacímu orgánu již před uplynutím stanovené lhůty k doplnění odvolání. Na zákonnost rozhodnutí ve věci samé nemá žádný vliv ani skutečnost, že první rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2013 bylo vydáno až po šesti měsících od předání odvolání správním orgánem prvního stupně. Žalobkyně ostatně žádné konkrétní dotčení na svých právech v důsledku tohoto postupu správních orgánů v žalobě neuvedla.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s právním názorem žalovaného vysloveným v prvním rozhodnutí o odvolání, když neodstranil důvodné pochybnosti ohledně dostatečně zjištěného skutkového stavu a opětovně rozhodl bez provedení dokazování. Na rozdíl od žalobkyně má soud za to, že z rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2013, kterým bylo zrušeno první rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 4. 2013, sice vyplynulo, že správní orgán prvního stupně v předcházejícím řízení neodstranil důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu, otázkou vlastního zjištění skutkového stavu věci se však žalovaný nezabýval, neboť v řízení shledal procesní pochybení spočívající v tom, že správní orgán prvního stupně své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Žalovaný v rozhodnutí výslovně uvedl, že ze spisového materiálu je zjevné, z jakých podkladů správní orgán prvního stupně vycházel, ale že absentuje myšlenkový proces k provedeným důkazům, jejich důkazní hodnota v rámci provedení dokazování a závěry, které z jednotlivých důkazů vycházejí, a to právě k naplnění skutkové podstaty přestupku. Ze závěrů tohoto zrušujícího rozhodnutí tedy podle názoru soudu nevyplývá nutnost v dalším řízení v každém případě provádět další dokazování, ale toliko nutnost odůvodnit rozhodnutí tak, aby bylo v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Pochybení správního orgánu prvního stupně tedy nelze spatřovat již v tom, že v řízení po zrušení prvního rozhodnutí žalovaným neprováděl další dokazování, ale „bez dalšího“ znovu rozhodl.

Žalobkyně namítala, že v řízení dosud nebylo vyvráceno její tvrzení, že příčinou nehody mohlo být jednání druhého řidiče spočívající v nesprávném předjíždění nebo jednání obou účastníků nehody, a že bylo nutné vypracovat znalecký posudek. K tomu soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně se jízdou druhého účastníka dopravní nehody (řidiče P.) z hlediska možného porušení ust. § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu (podle něhož *řidič nesmí předjíždět, dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo a není-li možné předjetí vpravo podle odst. 1 nebo předjetí v dalším volném pruhu vyznačeném na vozovce v totéž směru jízdy*) i z hlediska spoluzavinění na dopravní nehodě v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (konkrétně na str. 7), dospěl nicméně k závěru, že tento řidič výše uvedené zákonné ustanovení neporušil. S tímto závěrem se následně ztotožnil i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí (str. 2 – 3 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně svou námitku, že nebylo vyvráceno její tvrzení ohledně zavinění nehody druhým řidičem, stavěla v podstatě pouze na tom, že správní orgán prvního stupně neprovedl další dokazování, ačkoliv jej tím žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí zavázal; tato argumentace však ze shora uvedených důvodů nemůže obstát. Vůči konkrétním závěrům správního orgánu prvního stupně a žalovaného vztahujícím se k hodnocení jednání druhého řidiče argumentace žalobkyně nesměřovala, soudu tedy není známo, v jakém rozsahu by měl tyto závěry správních orgánů přezkoumávat. Za této situace proto nezbývá než v obecné rovině konstatovat, že skutkový stav byl v daném případě zjištěn bez důvodných pochybností, když bylo nepochybně prokázáno, že žalobkyně se svým vozidlem začala odbočovat vlevo na místní komunikaci v době, kdy již byla předjížděna motorovým vozidlem značky řízeným panem P., jelikož v době odbočování byl řidič P. se svým vozidlem v levé části vozovky.

Soud nad rámec uvedeného konstatuje, že zkoumat otázku zavinění řidiče druhého vozidla Ptáčka na dopravní nehodě či porušení jeho zákonných povinností nebylo předmětem tohoto řízení o přestupku. Účastníkem řízení o přestupku byla v daném případě pouze žalobkyně a předmětem řízení bylo toliko prokázat, zda došlo k porušení vytýkaných zákonných ustanovení z její strany či nikoliv.

Pokud žalobkyně namítala, že dokazování neproběhlo v souladu se zákonem stanoveným způsobem a že si správní orgány neopatřily dostatek důkazů a podkladů pro rozhodnutí, aby byl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci, tato námitka nemůže obstát pro svou bezobsažnost. Žalobkyně sice v průběhu správního řízení navrhovala provedení znaleckého posudku, v žalobě však již nijak nereagovala na ty části odůvodnění rozhodnutí, kde správní orgán vyložil, z jakých důvodů provedení tohoto důkazu považoval za nadbytečné. Ani zde tedy soudu není zřejmé, z jakého hlediska by měl napadené rozhodnutí přezkoumávat.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. května 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová